

bog for Fredsvenner, sædeles passende til Julegave for Fredsvenner.

Adresse til Folketinget.

Folketingets Formand har den 3. ds. modtaget følgende Skrivelse:

„Det internationale Fredsselskabs
Afdeling for Lombardiet.

Milano, 30. November 1892.

Højstærede Hr. Formand!

Bestyrelsen for det internationale Fredsselskabs Afdeling for Lombardiet har erfaret, at det danske Folketing har vedtaget det af Bajer og andre Medlemmer indbragte Forslag til Beslutning, som opfordrer Regeringen til at afslutte vedvarende Voldgiftstraktat med de Forenede Stater i Nordamerika og til at indlede Underhandlinger med andre Regeringer om Afslutning af lignende Traktater.

Bestyrelsen udtaler i den Anledning sin Tilslutning til Folketingsmand Bajer og hans Kolleger, som har indbragt og støttet Forslaget, saa vel som til det danske Folketing, der har vedtaget det; og den udtaler samtidig det Haab, at dette ædle Eksempel maa bringe de andie Rigsdage til at udtrykke i Handling de almindelige fredsvenlige Bestræbelser imellem Folkene.

Modtag, højstærede Formand, Forsikringen om vor Højagtelse“.

Adressen var underskrevet egenhændig af den talrige Bestyrelses Medlemmer. Dens Formand er *Moneta*, Redaktøren af det i og uden for Italien ansete Blad *Il Secolo* (Aarhundredet).

Adressen blev i Afskrift og Oversættelse ophængt i Folketingets Læsesal i Følge Formandens Ordre.

En skriftlig Tak blev straks affattet og underskrevet af de fem blandt de ni Forslagsstillere, som den 3. December var til Stede i Folketinget: *Bajer, Højmark, R. Nielsen, Rosager og Trier*. Takkeskrivelsen afsendtes samme Dag til Milano.

I Følge *Il Secolo* (Milano d. 7—8. ds.) lyder Slutningen af de ovennævnte fem Folketingsmænds Takkeskrivelse til det italienske Fredsselskabs Bestyrelse saaledes:

„Deres Paaskønnelse, mine Herrer, vil styrke os til fortsat, fremtidig Kamp for den samme Sag, saa ofte Lejlighed tilbyder sig“.

De Smaa paa Kommunehospitalet.

Hvem kan vel om Aftenen gaa forbi denne Bygning med den uhyre, mørke Façade, hvori enkelte Lysglimt skinner ud mellem et Par Gardiner, som ikke naar helt sammen i et af de Syges Værelser, uden at tænke saadan noget som: De Stakler derinde, eller: mon du selv skal komme til at ligge der og lide. „Han er paa Hospitalet“ er en af de sørgeligste Meddelelser, en Moder kan give paa Forespørgsel til hendes lille Dreng — altid sørgelig, men paa ingen Aarstid saa nedtrykkende som i Julen.

Der ser den bekymrede Moder, hvordan Naboerne kan spise, drikke og være glade efter Evne og finde paa de tusinde smaa Overraskelser til deres Børn; hun selv og

hendes Mand vil ogsaa være glade og muntre, de søger at trøste hinanden ved smaa Opmærksomheder, den ene mod den anden, for at de gensidig skal glemme deres Sorg, eller blot for nogle faa Øjeblikke lade være at tænke paa deres lille Pige eller Dreng, som ligger paa Hospitalet, uden at de kan række ham en Haand, klappe ham paa Kinden, ja uden saa meget som at kunne se ham.

Og nu den lille Dreng eller Pige derinde har maaské ligget i Maaneder, fordi det er kommet til Skade, og har mistet en Arm eller et Ben, eller kan maaské ikke selv forstaa, hvad det fejler, men véd blot, at det gør saa forfærdeligt ondt i Hovedet, hvor Hjernebetændelse raser, — eller som det hyppigst er Tilfældet, det stakkels Barn ligger derinde hjerteirisk efter at have overstaaet en Krise — man véd næsten ikke, hvilke Børn der mest er at beklage, enten de, der lider under Sygdom og Smerte og skriger, saa ingen af de andre kan faa Blund i Øjnene, eller de, der er Reconvalescenter, og som nu gaar og er saa ulykkelige over, at de ikke kan komme hjem til Julen.

De hører saa meget om Julen saa vel derinde, som hver Gang deres Forældre kommer for at trøste dem, blot de kommer ud, saa skal de faa dit og de skal faa dat, en skal faa Robinson Kruse, en anden en Skoletaske, for dem alle vil Forældrene opfylde deres kæreste Ønsker, — og hvor ofte bliver saa ikke Resultatet det, at Lægerne ikke tør slippe det lille Barn ud i den kolde Luft; de utætte Lejligheder — Kvistlejlighed, hvor Vinden piber ind gennem Vinduet og ud gennem Døren, — saa maa Barnet blive, der hjælper ingen kære Moder.

Der bliver Graad og Tænders Gnidsel, ikke blot hos Børnene, men ogsaa hos Forældrene, og ingen begriber, hvor der ødsles med Kærtegn og Overtalelser, Spadsereture paa Gangene, Smaapassiarer ved Sengene, der gives store og glimrende Løfter om, hvor dejlig en Juleaften paa Hospitalet kan være for de artige Børn. — Og under alt dette gaar Læger og Sygeplejersker og véd ikke deres levende Raad, hvorfra de skal skaffe Midler til al den Herlighed for Børnene, som de er komne til at holde af og som i saa høj Grad kan trænge dertil, det er en Hjertesag for dem at skaffe de smaa Børn Glæde, og hvor anstrenger de sig ikke — de syr Dukker i den knappe Fritid, klipper Julestjerner, laver Kræmmerhuse og Kurve i en Uendelighed, for det er jo ikke saadan, at et Juletræ er tilstrækkeligt — nej, en Snes Stykker skal pyntes; der skal være et stort paa hver af de mange Gange for alle Patienter, som kan gaa derud, og et paa de Værelser, hvorhen de meget syge, som man næsten ikke tør flytte, bringes. Og alle disse Træer skal pyntes med Lys, Stads og Godter — og, hvad der er det vigtigste, med Presenter, med Strømper, Sko, smaa Frakker. Huer, Bukser, saaledes at alle Børn, der trænger, kan have et varigt Minde om Julen. Saaledes plejer det at ske; der sendes hvert Aar fra Land og By mange Penge ind til Hospitalet — og kunde Giverne komme ind enten Juleaften eller Dagen efter; de vilde saa vist ikke fortryde de Kroners Penge, de har givet ud. Den næste Dag er Stuegangen en Fryd over hele Hospitalet, de Smaa er vaskede og rene og straalende og jubler af Glæde over de dejlige Gaver; saa meget havde de alligevel ikke ventet, og der er ingen Misstemning,

med stor Omhyggelighed er Gaverne fordelt saa ligeligt, at der ingen Misundelse kan opstaa.

For at dette kan ske, for at vække al den Glæde i de Smaas Hjerter og for at de sorgfulde Forældre kan erfare, at deres Børn virkelig har haft en glad Jul og ikke i nævneværdig Grad følt Savnet af Hjemmet, behøves aabne Hjerter og aabne Pengepunge.

S. H.

Fru Redaktør!

Vær saa venlig at optage følgende Linier i Deres meget ærede Blad.

I Nr. 48 af 27de f. M. staar en Paus i Hr. Gerson Triers Tale, saalydende: Han troede, det var heldigst, at Forældre selv opdrog deres Børn. Heri er jeg ikke enig med Hr. Trier, af den simple Grund, at en stor Del af Forældre, maaské de fleste, ikke er kvalificeret dertil. Et slaaende Bevis er den nylig henrettede Jens Nielsen. Jeg tror, var han kommen i gode Hænder og havde faaet en efter sin Natur og Temperament afpasset Opdragelse, vilde han vistnok være kommen paa Solsiden, og ikke have forvoldt Samfundet og sine nærmeste de Ulykker og Sorger. De økonomiske Forhold har ubetinget den væsentlige Indflydelse paa Familielivet og paa Børneopdragelsen. For Proletariatets Vedkommende eksisterer der et Ordsprog, som siger: Naar Krybben er tom, bides Hestene; saa forefalder der Scener i Familien, som virker demoraliserende paa Børnene. Jeg fordrer, at Samfundet skrider ind, hvor Forældre forsømmer deres Pligt, enten det er forskyldt eller ej, paa Børnenes moralske og materielle Opdragelse, ved at tage Børnene fra dem uden Barmhertighed og anbringe dem i Opdragelsesanstalter under gode, sagkyndige Pædagoger. Først da kan vi vente gode nyttige Samfundsborgere, og Straffeanstalterne vil ikke blive saa overfyldte som nu. Det, der karakteriserer det nuværende Samfund, er: flere Kirker og flere Fængsler. *Grosse.*

Lykke

af

Axel Lundegård.

Avtoriseret Oversættelse ved *Sofie Horten.*
(Fortsat.)

Det kom halvkvalt, fortvivlet. Hun vaagnede selv derved. Aa, det var jo blot Asthmaen!

Døren aabnedes imidlertid, og Martha kom ind med Lys.

„Rejs mig — jeg kvæles! Hendes Pande var badet i Sved.“

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.